

(א) [לעיל ה: ע"ש בכורות ט: ע"ש]; (ב) [למקנ כג: א] ע"י ירושלמי יומא פ"י ה"ד, (ד) [שנועות מח: ט] ליעיל כד, ושי"ג, (ו) ע"י כתובות כה., (ז) הוריות ג:, (ח) לקמן פב:, (ט) ע"י יחזקאל ח ג, (י) ד"ה ומקין:

הנהגות הב"ח

(א) נב' אלא אימא חתך ואח"כ קיבל כשרה קיבל ואח"כ חתך פסולה והא אמר רבי און הפך ואח"כ:

גליון הש"ס

[נב] קיבל אח"כ חתך פסולה. ע"י מפילה דף ח ע"ב מוס' ד"ה אמר רבי מניאל: נב' קדשים נקטי' וכו' וקיבל דמן בבלי שרת בפניה. ע"י לקמן דף מז ע"ב בתד"ה אחיה מקומן וכו':

שינויי נוסחאות

[א] כשי"מ לג' מוקף, וע"י בי"ח: [ב] א"ר זירא, נה"ג לנבז לנף כה ע"כ ד' להוסף בכבודות נקטי' דהניא, וע"י אמרי לרופא: [ג] י"א און חפר (שי"ח, בית לידון), וכו"ה בתוס' יומא ג ע"א ד"ה ואת (הגרי"ב): [ד] ג"י כשי"מ אמר רבי קיבל, וע"י רשי"י: [ה] י"ל סוסל (שי"ח): [ו] פסולין (בי"ב): [ז] להן כשי"מ: [ח] אמר ליה רבא (בי"ג): [ט] כולן כשרות לכלי (שמי"ב): [י] בבואם וגו' הגרי"א מוקף פסוק וז וגורס ממתינו רבא וגו' אל המקום אשר יבחר ה' ושרת: [יא] חתך ואח"כ שחט כשרה בעלת רבי ל"ל (שי"ח), ועי"נן וק"ג גרסי לתרויה, וע"י אמרי לרופא שמקיס גרימתי: [יב] הוא דרם נפסל ביוצא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים ובי"מ שחייב עליו כרת על אכילתו דאי לאו דם הוא ובשר נמי לא אכל אהיבא חיל כו' (שי"ח), וע"י ז"ק לפני הניכסה שלפניו כרשי"י ליק' קושית ובי"מ שחייב עליו כרת [ב] והרש"א (כתתיב): [ג] י"ן דוקא דמאי מוניא וזויה בצפון ודררם והא לאו יוצא הוא אלא וכו' (שי"ח): [ד] כפנים בעצרה (שי"ח): [ה] מלעמוד כו', הגרי"א לג' להן קרף, וניקטמו ושרת בשם ה' וגו' העומדים שם לפני ה': [ו] עזרה נמי דכתיב לעמוד כו' (שי"ח): [ז] כשי"מ נטף אכל לגבי הכנסות (י"א חשיבן) צפון לא בעינן כולה שרתי הוא עומד בעורה (שי"ח וכתתיב): [ח] כשי"מ נטף וליעיל דקאמר חתך ואח"כ שחט כשרה היינו דדיעבד: [א] אצלה כולומר שיהא אצלה בתקיע ל"ל (שי"ח): [ב] כהן נמסור ל' דיכוסים מתמת טעות הדומים: אין דרך שירות נבך, וקבלה שירות היא: תלה הכהנה וקבל הים מה': אמר ליה פסולה, מדקאמתת לי

בתלה ושחט (כתתיב ושי"ח): [בא] וישחט אחרו (בי"ח): [בב] דלא (שי"ח): [בג] י"ל מיהא (שי"ח): [כד] כפנים אם כן כו' דרי"א (שי"ח): [כה] י"ל שיהא (שמי"ב ובי"ח): [ו] דיבור זה לכאורה קודם ד"ה שחט, אבל ע"י אמרי לרופא וממת דליאל: [ז] י"ל קדשים קלים (שי"ח): [ח] י"א מחייב בפיגול ונתור (ב"ט) משום דלא מפסל ביוצא ונתורה קשה לרב (גליון):

ה"ג שחט [א] ואחר כך חתך פסולה בעלת מוס קמקריז אלא אימא חתך ואחר כך קיבל. שחטכו צ"ן שחיטה לקבלה כשרה: והא"ר זירא הוורס כו'. אלמא המוס פוסל בקבלה: ומשני אמר רב הסדא אמר אבימי חוסך באבר עד שמועי לעלם. דלאו מוס הוא והדם מעוכב ע"י חמיכה מלעלות וליכנס לפניס:

קבל ואחר כך חתך פסולה, מילמיה דרבי אלעזר הדר ונקיט כמו אמר מר: **ש"מ דם המובלע באברים דס הוא י"א**, וכרת נמי לחייב דאי לאו הו דם אהיבא חייל פסול יוצא אמיה בעלמא: **דלמא משום שמוניס**, דחויא לאכילה וחסייב כבשר לאיפסולי ציואל כדכתיב (שמות כג) ובשר בשרה טריפה ומיבלע גדם הרגל ונפקא דרך בית שחיטה ופסלה לה לרס בצמורק: **ש"מ כשר קדשים קליס שיאל**, מן העזרה לפני זריקה פסול וטע"פ שסופו ללאת אחר זריקה ולהיות נאכל בכל העיר השחא מיהא לא מטא ומיניה ותיהוי הך דרב אמני אמר ר' אלעזר דלא כדרבי יוחנן דמכשר ליה לקמן צפ"י כל המדיר (דף פט:): **דלמא**, כי אמרה רבי [אמי אמר ר' אלעזר]: **נקדשי קדשים**, אמר דמיפסל לפני זריקה ציואל לדברי הכל שאין סופו ללאת: **וקיבול דמן ככלי שרס כלפון**, לקמן ילפינן לה באחזה מקומן (דף מט:). **דסמך קבלה לשחיטה: עמד**, מחלק דרומי של עזרה סמוך ללמטה: **הושיט י"ו ידו ללפון ושחט שחיטתו כשרה**, לקמן

[מת]: **ילפינן לה אותו בצפון ואין השוחט בצפון אבל המקבל רצ"ך להיות בצפון הלכך קיבל קבלתו פסולה: הכניס ראשו ורובו**, בצפון וקיבל כאילו כנס כולו כדק"ל [א] **ככל התורה רובו ככולו: פרנסה**, לאחר שחיטה ויאלה לדרוס וחזרה כשרה דאין פסול יוצא אלא מתוך המחליות, והאי וחזרה לאו דוקא [ב] אלא אידי דבעי למיתני סיפא גבי פניס וחוז וחזרה לאשמועינן רבותא דטע"ג דחזרה פסולה תנא רישא נמי וחזרה: **שחיטתו כפניס ד'**, דכתיב בשלמים (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד דהיינו תוך העזרה: **וקיבול דמן ככלי שרס כפניס**, קבלה כפניס נפקא לן מלעמוד [ג] לפני ה' לשרתו (דברים י') אלמא כל שירות לפני ה' הוא: **עמד בחוץ והושיט ידו כפניס ושחט שחיטתו כשרה**, לקמן צפרק כל הפסולין (דף לב:). **ילפי' לה צן הבקר לפני ה'** ולא השוחט לפני ה': **קבל קבלתו פסולה**, כדפרישית: **הכניס ראשו ורובו כילונו לא כנס**, כדילפינן לקמן בשעמתינן צבואס אל

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כו.

שחט ואח"כ חתך פסולה, דדס פסול אינו צטל צרוב כדמוכה פרק התערובת (לקמן דף עט:). **דגוינן גזירה במקדש**:

חתך [א] ואח"כ שחט בשרה, ובסמוך דקאמר והציאוס כתיב שמהא כולה לפניס היינו לכתחלה ע"כ: **שמוע מינה דם המובלע באברים דם הוא**, פ"י צונקונ' ונפקא מיניה שחייצין כרת על אכילתו ואי אפשר לומר כן דהא קי"ל בכריתות (דף כא:). **דדס האצרים כלאו ואין לפרש דמייירי הכל להחמייב עליו משום דס קודם שנפרש מן האבר דפשיטא דשני באכילה כדפירשנו צמולין (דף קי. ד) ^ו מכמה לחיות ונראה לפרש דאיירי הכל ליפסל ציואל ואפי' למ"ד אין יוצא צבשר נקדשים קליס היינו משום דסופה ללאת אי נמי לענין דאין מועלין צו ואין חייצין עליו משום פיגול או לענין דס חטאת שניתנו על הנגד: **דילמא בארליה ויותרת הכבד**, וא"ת מ"מ מיפשוט דאימורי קדשים קליס שיאלו לפני זריקה פסולין ולקמן צפרק כל המדיר (דף פט:). **רואה לומר דכשרין וי"ל דמכאן אין ראייה דללמא כר' אליעזר ס"ל דפסול ציואל התס (תוספות) דא"ר אליעזר דאימורי קדשים [א] שיאלו לפני זריקה פסולים ציואל ואין חייצין עליהן משום פיגול וכו' אבל רבי עקיבא מחייב [ב] וקשה לרב פפא דאמר התס דעיייליניהו לגואי צשעת זריקה לא פליגי פירוש דאינס פסולין הלא הכא קאמר פסולה וליכא לפרושי הכא דחזרה לאחר זריקה דדומיא דלעיל צשכרה הוי דמייירי חזרה קודם קבלה וי"ל דה"פ עיייליניהו לגואי לא פליגי פירוש דודאי חייצין עליהס משום פיגול דזריקה מועלת לחייב משום פיגול על יוצא כי האי דלפני זריקה והיסי לפניס צשעת זריקה אבל מכל מקוס נפסל ציואל לכולי עלמא כדאיחא צשמעתינן כי פליגי צעיייליניהו צמר זריקה אי חייצין משום פיגול דהא עיייליניהו או לאו:****

ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [ב] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאוויר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אוויר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [א] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים גנתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת [א] והביאום לה' עד שתבא כולה לפניס ^ב הכא נמי ^ב בבואם [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ב נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

אהל מועד עד שיבא כולו וגבי עזרה [א] דכתיב יעמוד לפני ה' צעי נמי כולו לכיון דגלי צחלא גלי כולהו והכי אמר בשעמתינן [א]: **פרנסה**, לאחר שחיטה ויאלה לחוז וחזרה פסולה דאיפסלא ציואל כדגמרי' פסול יוצא צפסחים צכ"ד לולין (דף פג). מהן לא הוצא את דמה אל הקודש פנימיה (ויקרא י') ומצבשר ^ו בשרה טריפה (שמות כג): **דילמא**, הא דקתני פסולה באליה ויותרת כו' דאימורינן מיניה ואימורי קדשים קליס קדשי קדשים הן: **היא כפניס כו' מהו**, לשוחטה לכתחילה [א]: **תלה**, הבהמה צאור העזרה: **על ירך**, משמע אללו [א]: **נתלה**, השוחט צאור העזרה מהו: **אמר ליה פסולה**, מינייה קגמר לה דשמע דקא"ל תלה ושחט פסול וצבר ה"ה לנתלה: **אמר ליה כשרה**, כדאמר ליה לנתלה ושחט: [א] **וא"ל פסולה**, מינייה גמר כדאמר ליה בתלה ושחט וצנתלה וקבל וצבר ה"ה לתלה וקיבלין: **צקדשי קדשים**, דכתיב צהו על ירך: **דוון פסולין צר מן נתלה ושחט**, דבשוחט לא כתיב ירך אלא צשחט כדכתיב אותו [א] על ירך אבל תלה וקבל פסולה דאוויר צפון לאו כצפון דמי ובעינן קבלה בצפון כדגמרי' באחזה מקומן (לקמן מט:). ואף על גב דלא כתיב ירך בקבלה צפון מיהא כתיב צה: **צקדשים קליס**, לא [א] כתיב צהו על ירך ולא כתיב צהו לפון כולן כשרים צר מנתלה וקבל דאין דרך שירות צכך: **דאוויר פניס כפניס דמי**, דהא על כרחי פניס מיהו [א] כתיב צהו ומודית דאוויר פניס כפניס [א]: **אס כן צקדשי קדשים**, אמאי פלגת אלדבזה דשמואל בתלה וקבל לימא נמי אפון כצפון דמי: **אלא אמר רבא**, כולה כאצה דשמואל קאמר לה אלא דבצהו דשמואל לא איירי בקדשים קליס: **צר מן תלה ושחט צקדשי קדשים**, דבעינן על ירך אבל צקדשים קליס דלא כתיב על ירך כשרה תלה וקבל כשר צכולן דדרך שירות צכך ואוויר צפון כצפון דמי ובקבלה לא כתיב על ירך: **ונתלה וקבל צין צקדשים כו'**, נמי פסול דקבלה שירות היא ואין דרך שירות צכך אבל נתלה ושחט כשרה דשחיטה לאו שירות היא ועל ירך נמי לאו צשוחט כתיב אלא צבהמה: **ליציאו**, ליציית ראשו דהיינו שערו ^ו: **בתני'** ^ב נתנו, למתן דמו: **על גבי הכבש**, שאינו מקוס מתן דמיס או צמוצה שלא כנגד היסוד וילפינן לקמן [דף נא]. דעולה טעונה מתן דמיס כנגד היסוד שהיא [א] יסוד המוצח למטה ומתן דמה למעוטי קרן מוצחית דרומית דלא הוה לה יסוד כדאמרנין באחזה מקומן (לקמן דף קג:): **למטה**, מחוט הסיקרא: ואין צו כרס, אין באכילתו כרת, ובגמרא [לקמן כח] מפרש למאי אילטרין למתנייה:

גמ'

עין משפט

נר מצוה

פס א ב מ"י פרק א מהלכות פסח"מ הלכה טו:
צ ג מ"י שס הלכה ו:
צא ד מ"י שס הלכה ח:
צב ה מ"י שס הלכה ע:
צג ו מ"י שס הלכה י:
צד ז ח מ"י שס הלכה יא:
צה ט מ"י שס הלכה יב:
צו י מ"י שס הלכה יג:
צז כ מ"י פ"א מהל' פסח"מ הלכה ד:
צח ל מ"י שס הלכה מ וע"ש צכ"מ:
צט מנ מ"י שס הלכה נ וע"ש צכ"מ:
ק ס מ"י שס הלכה טו:
קא ע מ"י שס הלכה יז:
קב פ מ"י פ"ב שס הלכה יי:

תורה אור השלם

1. למען אשר יביאו בני ישראל את זבוחיהם אשר הם זבוחים על פני השרף והביאים לידוהו אל פתח אהל מועד אל הבתן וזבחו וזבחי שלמים לידוהו אוחם:
ויקרא י"ה ה
2. והיו על אהרן ועל בניו בבגאם אל אהל מועד או בגשתם אל המזבח לשרת בקודש ולא ישאו עון זמתו וקרת עלום על גלדוהו אהר"ה שמות כה, מג

מוסף רש"י

הצורם כו', רמזה לעיל כה ע"ג:]:

שיטה מקובצת

חורך באב"י קד שבניין לקצב, והשחא לא הוי צבל מוס דאין נעשה צבל מוס [מדן שמינת נלמס, וא"ת ל"כ אמאי הדר ביה מהא דקאמר מתך ואח"כ שחט, וי"ל דמ"מ מוס עובד הוי קודם שיעבד נמי לעלם ולא מני מקריב ליה עד שיעבור המוס, אבל בקבלה לא הוי פסול מוס עובד וקרינא עבי שפיר (מוס) [ומס הפרי] שיהי (צו) ככר, קד פ"י מורי הרי"ס: רש"י ר"ה ומשני וכו' והריס מקובב ע"י חתיבה זו בלעלות וליכנס לפניס, י"ג, והשחא אפילו מתך ואח"כ שחט כשרה, והאי דלא אמר אלא לפי שלא (אמרי) [וחכר] אמורא] כמיוון רמאן (גליון):

עין משפט
גַר מוצה

קנא או מיי פֿ'צ מוגל פּס'מ'ת הלכה י וי"ג, ופי"ג שס הלכה ג:

בג מיי פּרָק ד שס הלכה י ועי"ג:
קַר דה מיי פי"ד שס הלכה ג:

—◆—

תורה אור השלם

1. די נפש הקשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לבשר על ובשתיכם בי הדים הוא בגוף יקבר:

יקרא ה, יא

—◆—

מוסף רש"י

יחזור השער ויקבל. או ביביל ליה דפסול עשה שריים, לשמעין האי תמג דשלא במקומו לאו במקומו לאו לפרקי לא עשאן שריים, ואי ספירא ליה שגלא במקומו דמקומו דמי ויהי לא זריקא גמוריה כחדס פסול, לשמעין דלחן פסול עושה שריים: יחזור הכשר ויקבל, וזרקו הכשר, שאין מתחבטן על אלן שפולגן בקבלה לפי שאין ראויין לה, ואין מחשבה פוסלת אלא בני שראוי לעבודה, דכתיב (ויקרא, ו) המקריב במו לא עבודה להקריבה המזבן מזבן לקטון (כז) בני ישראל לעבודה. למעוטי לחמ דהי הפסולים: ונתת הראוי לעבודה, בגון מנחת מטין, אלג מנחת העומר על שעורים אינה ראיה אלא לעבודה וז נבדל להטיר ולא משום קרבן אחריו, אלא משום מנחת סוטה, לאו ראיה היא, דמנת סוטה קמה ושל עומר גרס, ועוד ולא עבודה היא, דלכרר עון אחריו, והאי דפסלה מחשבה גממת קטאת משום דלמחמל קרייה מנחת (מנחות ה) לפיכך היא פסולת, את הקרבן במחשבה, אם שמתיה במחשבה וחוץ למנו וחוץ למקומו, דקראיל וראויין לעבודה וז מחשבתו מחשבה (לקטון א:):

שיטה מקובצת

ובמקום הראוי לעבודה, היה כגון שגנב המזבח, וא"ת תוסף ליה משום שאינו נדחה (ואין) ויהי ליה כליה משגב לזרוק על הרצפה ולא קנה לה מחשבת, הוא דקמ"ל דשע"ג דכר ובע"מ הוא דמחמת לקמן (ע"ג) לנה קומץ האיל ואינו ראוי לשאר עבודת לא פסול כהו מחשבה: תרו"ח אביר שפואר בו יתיר דאי יאז וברי וברי ג"כ דאי לא תימא הכי אם כן מלטי למימר כפי הקונטרס דמחוק פנים קאי פריך אלא (וחו ר"ח א:): במקומו דמי (וחו ר"ח א:): בחוק לא דכמקומו דמי, ושפאל נמי קאי אכילהו, ועוד שע"כ כגש נמי במקומו דמי (וחו ר"ח א:): תרו"ח הבא וברי הוראה ופרעה מקומו דאיכא דחוי (אמר) דחוי דחוי טמא וכלל במקומו וכוון דחוי דחוי (ואטו) ועושה שריים, ופריך ולחי דחוי כיון דלמנת שלא במקומו דמי וכלכל שריים, היכלל דשע"ג שרייה מלי מירקא (וכל) שריקיה עשה יומי ככשר היא פוסלת שאר היס (ואטו) ועושה שריים, ופריך ולחי דחוי כיון דלמנת שלא במקומו דמי וכלכל שרייה מנחתו בי היכי פסול היו ליה זריקת פסול לחוד כשכיל שמתה פסול ואין כלל דחוי דחוי דמי וריש מקומו: הקמתיה:

כו:

אמר שמואל פסול בשר אבֿ בעלים נתכפרו, נראה דקאי אניתנין למעלה שנתנן למטה ולמטה שנתנן למעלה אבל אניתנין על גבי הכבש לא קאי דבהא כולי עלמא מודו דשלא אׁ במקומו דלאו כמקומו דמי אע"ג דפ' המזבח מקדש (לקמן פו). מרבה כגש כמזבח לענין קידוש דאם עלו לא ירדו וצפ'

כל המנחות (מנחות נז): לענין הקטרה להמעלה מכולן ע"ג הכבש לר' יוחנן חייב מ"מ לענין דמיס לא מלינו בשום מקום כגש כמזבח דלקמן צפ' קדשי קדשים (דף קד): גבי עולה וגבי חטאת ממעטינן מדכתיב ׀ קיר המזבח ולא קיר הכבש ועל כרחין שמואל לאו אכילה מילמיה ׀ קאי דניתנין בפנים שנתנן בחוק ובחוק שמתנו בפנים לכ"ע לאו כמקומן דמי כדמוכח פ' כל הפסולין לקמן בסופו (דף לה): דא"ר יהודה חישב להניח דמו למחר פסול דסבד מחשבה כמעשה ופריך (שם נו). וליפלוג בסיפא על ניתנין למטה שחשב ליתנן למעלה שיהא פסול ומשני קסבר ר' יהודה שלא במקומו כמקומו דמי (תוספות) והשתא אמאי הדר פריך וליפלוג ר' יהודה שנמן גייתנין בפנים בחוק ובחוק בפנים אלמא דהני ׀ [לכ"ע] שלא במקומו מיקרי (ע"כ) ומיהו לקמן פירש בקונטרס דמהניתנין בחוק שחישב ליתן בפנים דוקא מקמשי דהתם ודאי אי הוה יהיב חטאת מילונה בפנים מיפסלא דכתיב ׀ וכל חטאת אשר יוצא וגו' אבל מחישב ליתן גייתנין בפנים בחוק לא פריך וכן מוכיח ׀ מדקמשני קסבר רבי יהודה צעין מקום שהוא ׀ משולש גדם וצבשר ובאימורים פירוש דגבי מחשבת חוק למקומו כתיב שלישי ודרשינן שיהא אותו (שלישי) חוק למקומו משולש גדם וצשר ואימורים שהיה ׀ מותר בו דהיינו חוק לעורה

ממש שבשעת היתר הצמות נשתלש בכל אלה (תוספות) והותר שם לאפוקי פנים שלא הותרו מעולם ליכנס לשלתן דדס חטאת אסור כתיב וכל חטאת אשר יוצא מדמה וכן אימורין כתיב ועולה לא יעלו עליו (ע"כ) ואניתנין בפנים שנתנן בחוק לא פריך האי שינויא ומיהו מנינו למימר דבעי' נמי שיהא המחשבה ׀ במקום משולש תדע דאי לאו הכי למ"ד ׀ שלא במקומו לאו במקומו דמי מאי היה משני מצפנים אחוק מיהו ר' יהודה אית ליה כמקומו דמי וגראה ׀ (תוס') ור' יוחנן דלמר כמנין שלא במקומו לאו כמקומו דמי היינו דוקא לרננן אבל לר' יהודה אית ליה כמקומו דמי אפי' לר' יוחנן כדמשני פריך כל הפסולין (גם זה שם) על ניתנין למעלה והמטה ולמטה למעלה וה"ה דסבד כן בנייתים בפנים שנתנן בחוק והתם לא פריך אלא מנייתים בחוק שנתנן בפנים דוקא כרפי' רש"י משום דנפסל בשעה שהוצא צהיכל וא"כ מצי שמואל קאי אכילהו אבל לא מצי למימר כמקומו דמי על בחוק שנתנו לפניס שנפסל צביאחו צהיכל קודם שנתנן על מזבח הזהב (ע"כ): (הגה"ה) ועוד נראה דעל כרחין כגש נמי כמקומו דמי מדלא פריך לקמן (וה) דליפלוג ר' יהודה אחישב ליתנו על גבי כגש וכי תימא משום דיאספנו ואין כאן בית מיחוש ׀ מחשבה דהרי נחשב לשפוך מן הכלי על הרצפה יאספנו לכ"ע הא לקמן אמרי' דלר' יהודה לא יאספנו היכא דקלטו' מוצח א"כ משהי טעמא לא יאספנו מעל גבי כגש דכגש מקדש פסולין כמזבח ומיהו כיון דפרשיית לעיל דלענין דמיס לא הוי כגש כמזבח לא קלטייה ויאספנו ומיהו על כרחין אכגש נמי קאי שמואל דלקמן כשמעתין פריך ור' יוחנן אי שלא במקומו לאו כמקומו דמי א"כ זריקתו אינה כלום ליהוי כנשפך מן הכלי על הרצפה ויאספנו משמע לשמואל ולריש לקיש דלמרי שלא במקומו כמקומו דמי ניחא

ואמאי לדידהו נמי תיקשי מניתנין על גבי הכבש ומניתנין בפנים כמקומו דמי לא שייך למיפרכ אמאי (לדידהו נמי תיקשי מניתנין על גבי כגש ומנייתים בפנים בחוק קוס') פסול ימא יאספנו שהרי בלא ניתנין על מזבח הזהב כגד נפסל צביאחו צהיכל ואפי' נשפך שם לא יא כשר לאספנו. ע"כ הג"ה: **לבפירה** נתתיו ולא **אחר**. בעלמא (לקמן דף מו). דרשינן לכפרה נתתיו ולא למעילה: **ואי שלא במקומו במקומו דמי אמה** אי יחזור הכשר ויקבל. מימה דלקמן צפ' התערובת (דף עט): מנן גייתנין למטה שנתעברו בנייתנין למעלה ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את גייתנין ׀ למטה כאליו הן מיס ויחזור ויתן למטה דייק ׀ מינה בגמרא [לקמן פ. דר'] אליעזר סבר יש צילה והשתא אמאי יחזור ויתן למטה הרי כבר נתכפר וי"ל כיון דאית ליה רואים כאליו הן מיס לא הוי כמכופר ולא ׀ יהיב ליה לשם כפרת התחמון ומיהו קשה לרננן דלית להו רואין ומשמע התם לרננן יחזור ויתן למטה דקתי [לקמן פ. ד] נתן למעלה ולא נמלך ׀ (כשר): **הבא במאי עסקינן דיהביה פבול**. מימה ׀ אס כן אפילו נתן כמקומו נמי וי"ל דהאי פסול היינו טמא דאייבי ציה ׀ לעיל לא יבין ואי יבניה במקומו כולי עלמא מודי דהוי דחוי ולא יחזור כשר ויקבל כדלמר צפ"ק דמעילה (דף ה: ד) אין לך עושה שריים ופסול אלא טמא הואיל ומרצה בקרבן יצבור וחוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

גב' אמר שמואל פסול. דקמני ממני' אכשר קאי אבל בעלים נתכפרו: **על המזבח** (כו). כל המזבח שזה לענין כפרה: **לכפרה נסחיו** ׀. הקשיתי (כ) כל מקומות המזבח שוין ולא לדבר אחר שמהא זריקה חשובה להסיר זה צשר דזריקה הוא דשריא לה דכתיב ודם וצחין ישפך והדר והכשר

׀ תאכל (דברים ז): **יחזור הכשר ויקבל**. יחזור כהן הכשר לקבלה ויקבל כדי ממן (ו) מן הצהמה ויחזור ויתן במקומו. וקס"ד השתא דעד השתא צכהן כשר נמי איירי והאי הכשר דקמני כדי נפצה: **למה לי יחזור**. הלא נתכפרו: **וכי תימא להסיר צשר צאנינה**. דזריקה הוא דשריא לה: **ומי אינא זריקה דלא מיכפרה**. כגון הך בתרייתא דלאו לכפרה אמיה דהא איכפר בקמייתא: **אי דיהביה**. שלא במקומו כהן כשר הכי נמי דלא צעי יחזור ויקבל: **הלא צמאי עסקינן דיהביה פסול**. דהא דקמני נמנו על גבי הכבש ארישא קאי דקמני כל הפסולים שחטו כו' וכולן שקיבלו את הדם כו' ועלה קאי נמנו על גבי הכבש כו' צפ"ג: **וליהו דחוי**. כיון דלמר' ׀ שלא במקומו כמקומו דמי וצלבד שיהא צמזבח כי יהביה פסול הויא לה זריקה פסולה כלינו נתנו פסול כמקומו ומיהו כל הדס דחוי ולא תיהו ליה מו תקנתא: **דהא סגן צההיא ד**: **וכוון שקבלו**. את הדס ואפסולין קאי שקבלו את הדס כמחשבת אכילה צשר חוק לזמנו או חוק למקומו: **אס יש דס הנפש**. עוד צלואר צמהה יחזור הכשר ויקבל מן הדס ויתן שלא מחשבה וכשר למחשבה דחשיב עליה קמא לא נפסל ׀

דכיון דאינו ראוי לעבודה אין מחשבתו מחשבה: **קבלו אין**. הוא דאית ליה תקנתא ׀: **מאי טעמא לאו משום דזריקה פסולה משויא ליה דחוי משום דגמר כפרתו**: לא. הא דדייקינן זרקו לא ׀ משום דמיפסיל במחשבה דהא בעושה מחשבה ׀ קיימינא ודכוותה דדייקינן זרקו לא: **א"כ**. דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל במחשבה ליפסיל וכשר מי פסל (ו) במחשבת כהן פסול: **צמי שראוי לעבודה**. כהן כשר וצדצר הראוי לעבודה. מנחת חטים (ו) לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עליה פגול ליענש כרת צאכילתה ׀: **ובמקום הראוי לעבודה**. לאפוקי רפגם המזבח. הכי מפורש במנחות (דף ה): **לא תימא זרקו לא**. דודאי איכא תקנתא ופסי' זרקו פסול במחשבה: **אלא אימא שחטו לא**. שאם שחטו פסול במחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין (ו) מחשבתן: **צנינא**. צההיא משנה גופה כל הפסולין שחטו שחיתמן כשרה לפיכך הן (ו) פסולין במחשבה: **הא קמ"ל**. הא דקמני וכולן שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטתו מנן פוסלין במחשבה אבל בקבלה ומקבלה ואיכך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמייתא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו: **דדינא**. דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה: **חישב**. כהן כשר: **ליסן אס הייטנין כו'**. שחטו או קיבל או הוליק על מנת לזרוק הזריקה שלא במקומו: **לאלתר כשר**. אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו הוים כשר (ו) ואי נמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס בפסול כשר הוא צזריקה הוגנת במקומו כדלמרין

במשנה ׀ כל הפסולין [לקמן נו]. אין המחשבה פוסלת אלא חוק לזמנו וחוץ למקומו ופסח וחסאת שלא לשמן: **חזר וחישב**. בעבודה שניה על מנת לאוכלו חוק למקומו פסול ואין חייבין כרת על אכילתו: **חוק** שנתנן בחוק צבאל על ניתנין בחוק שנתנן בפנים דמודו כולהו דשלא כגש ומנייתים בפנים בחוק (קוס') פסול ימא יאספנו שהרי בלא ניתנין על מזבח הזהב כגד נפסל צביאחו צהיכל ואפי' נשפך שם לא יאספנו. ע"כ הג"ה: **לבפירה** נתתיו ולא **אחר**. בעלמא (לקמן דף מו). דרשינן לכפרה נתתיו ולא למעילה: **ואי שלא במקומו במקומו דמי אמה** אי יחזור הכשר ויקבל. מימה דלקמן צפ' התערובת (דף עט): מנן גייתנין למטה שנתעברו בנייתנין למעלה ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את גייתנין ׀ למטה כאליו הן מיס ויחזור ויתן למטה דייק ׀ מינה בגמרא [לקמן פ. דר'] אליעזר סבר יש צילה והשתא אמאי יחזור ויתן למטה הרי כבר נתכפר וי"ל כיון דאית ליה רואים כאליו הן מיס לא הוי כמכופר ולא ׀ יהיב ליה לשם כפרת התחמון ומיהו קשה לרננן דלית להו רואין ומשמע התם לרננן יחזור ויתן למטה דקתי [לקמן פ. ד] נתן למעלה ולא נמלך ׀ (כשר): **הבא במאי עסקינן דיהביה פבול**. מימה ׀ אס כן אפילו נתן כמקומו נמי וי"ל דהאי פסול היינו טמא דאייבי ציה ׀ לעיל לא יבין ואי יבניה במקומו כולי עלמא מודי דהוי דחוי ולא יחזור כשר ויקבל כדלמר צפ"ק דמעילה (דף ה: ד) אין לך עושה שריים ופסול אלא טמא הואיל ומרצה בקרבן יצבור וחוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו:

מסורת הש"ס

א) ע' תיב אחרי פרש' ו ה"ה,
ב) לקמן גב,
ג) מנחות ה: תיב צו פרש' ה ה"ה,
ד) לקמן אב,
ה) לקמן לו,
ו) תו' השירך לכאן הוא ברך כו. ד"ה יצא ע"יש בש"ג אות כד,
ז) פסחים עז,
ח) מנחות ה: ה,
ט) יקרא ו כג,
י) צ"ל לקמן לא:

—◆—

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה על המזבח לכפר כל:
ב) ד"ה לכפרה וכו' דכל:
ג) ד"ה יחזור וכו' כדי ממנו דמנו מן הצהמה:
ד) ד"ה א"ס דמחשבת וכו' מי פסל מחשבה בכחן פסול:
ה) ד"ה אלא וכו' במחשבתן:
ו) ד"ה מנמנו וכו' ה"ה פוסלין במחשבה:
ז) ד"ה לאלתר וכו' דאי נמי וכו' צמשה דכל:

—◆—

גליון הש"ס

נב' אבל בעלים נתכפרו. ע"י לקמן דף נב ע"ג ובתוס' שם ד"ה אותה: שם לבפירה נתתיו. ע"ין לקמן לה ע"ה תוספות ד"ה ויכפר:

—◆—

שינויי נוסחאות

א] צ"ל דמיפסיל (שסכ"י):
ב] נתתיו. לכפרה הקשיתי כל"ל (ב"ש):
ג] דאמרת (מתי"י דר"י):
ד] בהריא וכולן ה"ה (שסכ"י):
ה] צ"ל מיפסיל (שסכ"י):
ו] צש"מ טופף הא זרקו הקן פסולין לא מני בהו תקנתא, משום דבזריקה הוי הכפרה ואז משוי ליה דחוי דכפי':
ז] לא לאו משום דחוי דחוי אלא משום כו' (שסכ"י):
ח] צ"ל במחשבה (שסכ"י):
ט] צמתי' טופף דאינה ראויה אלא לעבודה זו בלבד (דבדד החדש) [דחדש דבר] אסור הוא ובתיב ממשקו ישראל. וכן הוא צש"מ וסם טופף ס"א אע"ג דמנחת קבאות באה מן השעורים התם קמה הבא פסול:
י] במשנה בפ' כל (ק"ט):
יא] דשלא במקומו לאו (ש"ס):
יב] מנת מדכתיב ליתא צד"ו:
יג] צ"ל מתניתין (ש"ס):
יד] י"א דמי ופריך וזו וליפלוג בינתנין בפנים שנתנו בחוק, והשתא וכו' (גיה"ו):
טו] דבדחי שלא במקומן מותר, ל"ל ובד"ח מדפס י"א וטעם הוא (צ"ק ויב"ט):
טז] צ"ל מוצח (צ"ב):
יז] צ"ל שיהא (ש"ס):
יח] מוצח שהיה מותר בו מתקוס (ש"ס):
יט] צ"ל דפסוי ועליה אימא המחשב. וע"י לקמן טו ע"ג:
כ] צש"י אות חן, וירכתה צ"ק שיהא אמקוב, עש"ב:
כא] ה"ח כ' דתא ר"ח לפי מאי דפרישית. ובס' שם ויפך וגל' קאי בצלוחי כשטות דר"ל למאן דאמר, והיוו ר' יוחנן דלקמן, עש"ב:
כב] מוצח ונראה מתקן (בי"ש ויב"ט):
כג] מיהוש מחשבת פסול דהוי הוא כחשב וכו' דיאספנו לכ"ע כו' פ"ל (ש"ס):
כד] צמשה שם אימא את החתונות למעלה כאילו וכו' (הגרי"א):
כה] דייק בגמרא פ"ל, דמכרייתא דייק ולא ממתי' (צ"ב). וע"י צה"ו ופי"מ:
כו] דלא (ש"ס):
כז] במלך אלו ואלו מודים שיחזור ויתן למטה (גיה"ו). וכ"ה בנייתא פ"צ ועקב (תד"א טו סקי' ע"ש). וע"י צ"ק פי"מ:
כח] תימה פסול מאן דבר שמה ופי"ה דקאי ארישא דקתי' כו' ותימה א"כ אמאי קמני גייתניס למטה שנתנמן מלמעלה אפילו נתן כו' פ"ל (ש"ס):
כח] ביה לעיל דאית ליה ריעוי בקרבן ציבור הלכך אי יהביה במקומו כו' דהוי דחוי כל הדס ולא יחזור הכשר ויקבל כו' פ"ל (ש"ס):
כט] מוצח תוס' וי"ד צמתי' אין בדכות כלל:

